

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219202245
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2219202245.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci žalobcu: ensentia s.r.o., IČO: 35702877, so sídlom Priemyselná 6, Bratislava - Ružinov, zastúpený: LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., so sídlom Sartorisova 12, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. D. E. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária BĀNOS & KOŠŪTOVÁ s.r.o., so sídlom Hlavná 979/23, Galanta, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 23. júna 2020, č.k. 21C/34/2019-396, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich výrokoch II. a III. potvrdzuje.

II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. o náhrade trov konania mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 33%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že konanie zastavuje v časti určenia, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá medzi žalovaným a F. G. H., predtým B., je voči žalobcovi neúčinná v časti nehnuteľností, zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, vedeným Okresným úradom Dunajská Streda, katastrálnym odborom pre okres Dunajská Streda, obec B. C. D., katastrálne územie B. C. D., tam bližšie špecifikovaných (výrok I), súd určil, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá medzi žalovaným a F. G. H., predtým B., je voči žalobcovi neúčinná v časti, ktorou žalovaný nadobudol vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu značky Fiat Panda, EČV: I. XXX G., rok výroby 2002, a k osobnému motorovému vozidlu značky PEUGEOUT PARTNER, EČV: I. XXX J., rok výroby 2003, (výrok II), ďalej súd určil, že Zmluva o prevode obchodného podielu spoločnosti EconProfit s.r.o. so sídlom Michal na Ostrove 398, 930 35 Michal na Ostrove, IČO: 46 227 173, uzavretá medzi žalovaným a F. G. H., predtým B., ktorou žalovaný nadobudol vlastnícke práve k obchodnému podielu v spoločnosti EconProfit s.r.o., vo výške 1/2 základného imania spoločnosti, je voči žalobcovi právne neúčinná (výrok III) a napokon rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (výrok IV).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil v časti zastavenia konania aplikáciou ust. § 144, § 145 ods. 2 a § 146 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), v časti, v ktorej žalobe vyhovel aplikáciou ust. § 42a ods. 1, ods. 2, § 42b ods. 4, a § 116 Občianskeho zákonníka, ako aj § 61c ods. 1 a ods. 4 zákona č. 233/1995 Z.z. exekučného poriadku, vecne tým, že boli naplnené všetky predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu a žaloba preto bola podaná dôvodne.

3. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 1T/28/2016-515zo 14.04.2016 bola obžalovaná F. G. B., K. H. uznaná za vinnú, že v čase od 11.10.2011 do 10.07.2013 ako zamestnanec spoločnosti bit STUDIO Bratislava, s.r.o. (právny predchodca žalobcu)...33 transakciami neoprávnene previedla peniaze tejto spoločnosti na svoj účet a na účet vedený na meno spoločnosti EconProfit, s.r.o., ktorej jediným spoločníkom a zároveň konateľom je žalovaný A. B., pričom na meno spoločnosti EconProfit, s.r.o. prostredníctvom 9 úhrad previedla cez zálohy celkovú sumu 45 900,- eur...čím spáchala úmyselný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 Trestného zákona a bola jej uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti bit-STUDIO Bratislava, s.r.o. sumu vo výške 118 888,- eur. Proti rozsudku v časti náhrady škody sa odvolal právny predchodca žalobcu - poškodená spoločnosť bit STUDIO Bratislava, s.r.o., v ostatných častiach nadobudol rozsudok právoplatnosť 14.04.2016. Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 3To/58/2016-z 21.07.2016 súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 1T/28/2016-515 zo 14.04.2016 vo výroku o náhrade škody a dlžníčke uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti bit-STUDIO Bratislava, s.r.o. škodu vo výške sumu 118 588,- eur s príslušenstvom, rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21.07.2016. Manželstvo žalovaného a dlžníčky bolo rozvedené rozsudkom zo dňa 15.04.2016. Dohodou o vyporiadaní BSM, podpísanou dňa 28.11.2016 v spojení s dodatkom č. 1 z 19.04.2017 bol predmet BSM - nehnuteľnosť v kat. úz. B. C. D., obec B. C. D., zapísaná na LV č. XXX ako rodinný dom so súp. č. XXX a orná pôda parc. č. 733/52 ako aj hnutel'nosti - osobné motorové vozidlo značky Fiat Panda, EČV: I. XXX G., a PEUGEOUT PARTNER, EČV: I. XXX J., prevedené do výlučného vlastníctva žalovaného. Dňa 15.10.2017 bola medzi veriteľom A. B. a spoločnosťou EconProfit s.r.o. uzavretá zmluva o pôžičke, predmetom ktorej je záväzok veriteľa prenechať dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 30 000,- eur , ktoré dlžník môže použiť len na nákup a zariadenie rybárskeho - športového obchodu a dlžník sa zaviazal vrátiť prostriedky po uplynutí 7 mesiacov s tým, že ak sa dlžník dostane do omeškania alebo nevráti poskytnutú pôžičku do doby splatnosti pôžičky, celá firma prejde do vlastníctva veriteľa s právnou formou, ako predpisujú právne predpisy SR. Zmluvou o prevode obchodného podielu z 25.07.2018 medzi prevodcom F. G. H. (B.) - dlžníčkou a nadobúdateľom A. B. - žalovaným bol prevedený obchodný podiel spoločnosti EconProfit s.r.o. vo výške 100% za cenu 1,- eur. Za rovnakú cenu bol obchodný podiel predchádzajúcou zmluvou z 20.04.2016 prevedený zo žalovaného na dlžníčku. Povinné F. G. H. bolo doručené 29.11.2016 upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 08.11.2016, táto uskutočnila predaj obchodného podielu v spoločnosti EconProfit bez vedomia a súhlasu súdneho exekútora a kúpna cena súdnemu exekútorovi vyplatená nebola. Povinná je uznaná za invalidnú s mierou poklesu zárobkových schopností 45% a poberá invalidný dôchodok. Dlžníčka dňa 10.01.2017 navrhla žalobcovi splácanie dlhu po 100,- eur mesačne.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že účelom odporovateľnosti je zabrániť ukráteniu veriteľa pri uspokojovaní jeho vymáhateľnej pohľadávky. Právne úkony dlžníka ukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov, by sa aspoň čiastočne uspokojil. Neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe v podstate znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Aktívne legitimovaným na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorému dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu musia byť v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka kumulatívne naplnené nasledujúce predpoklady: a/ veriteľ má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, b/ dlžník urobil právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, c/ odporovaný právny úkon urobil dlžník v posledných troch rokoch pred podaním žaloby, d/ odporovaný právny úkon urobil dlžník v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, úmysel ukrátiť veriteľa musel byť druhej strane známy; v prípade, ak bol právny úkon urobený v prospech blízkej osoby dlžníka, vedomosť druhej strany (blízkej osoby) o ukracujúcom úmysle dlžníka sa predpokladá, s výnimkou prípadu, kedy druhá strana dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. V danom prípade bola nesporná existencia vymáhateľnej (a vymáhanej) pohľadávky z

titulu náhrady škody spôsobenej žalobcovi dlžníčkou, priznanej rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/58/2016 z 21.07.2016 v sume 118 588,- eur s príslušenstvom. Ako vyplynulo z dokazovania, dlžníčka je nemajetná, nie je v trvalom pracovnom pomere, nepodniká, poberá iba invalidný dôchodok, ktorého výška nedovoľuje vykonávanie zrážok. Dlžníčka žije v nehnuteľnosti, ktorej sa dohodou o vyporiadaní BSM síce vzdala, avšak vzhľadom na obmedzujúcu poznámku katastrálny odbor okresného úradu ešte nevykonal vklad predmetnej nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Veriteľ za týchto okolností nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky.

Právnym úkonom dohodou o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa dlžníčka bezodplatne vzdala dvoch vozidiel, pričom podľa znaleckých posudkov hodnota vozidla FIAT PANDA ku dňu 09.03.2020 predstavuje sumu 76,- eur a vozidla PEUGEOT PARTNER sumu 123,- eur. Zo sumy 99,50 eur, predstavujúcej polovicu znalcom určenej ceny za predmetné vozidlá, by mohol veriteľ čiastočne uspokojiť svoju pohľadávku, preto súd dohodu o vyporiadaní BSM v tejto časti považoval za ukracujúci právny úkon. Rovnako za ukracujúci právny úkon súd považuje zmluvu o prevode obchodného podielu spoločnosti EconProfit, s.r.o. Exekučný poriadok prikazuje povinnému po doručení upovedomenia o začatí exekúcie obmedziť svoju činnosť na uskutočňovanie bežných právnych úkonov, pričom výslovne stanovuje, že prevod obchodného podielu v obchodnej spoločnosti nie je bežným právnym úkonom. Dlžníčka previedla obchodný podiel v spoločnosti EconProfit, s.r.o. na žalovaného až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/107/2007 z 25.11.2008, publikované pod R 47/2009, podľa ktorého skutočnosť, že povinný porušil zákaz nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcií, ktorý uložil súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie...má za následok vznik práva oprávneného odporovať tomuto právnemu úkonu povinného v zmysle § 42a a §42b OZ a domáhať sa určenia, že ide o právny úkon, ktorý je voči oprávnenému neúčinný. Zo skutočnosti, že v účtovnom roku 2018 sa spoločnosť nachádzala v strate nemožno vyvodiť, že žalobca by sa z tohto obchodného podielu nemohol uspokojiť, keďže ide iba o jeden účtovný rok, spoločnosť je podľa účtovnej závierky aktívna a jej obežný majetok je vo výške 45 478,- eur. Navyše, prostriedky z trestnej činnosti dlžníčky boli použité v prospech podnikania uvedenej spoločnosti. Oba odporované právne úkony boli urobené v posledných troch rokoch. Rozvedených manželov je možné považovať iba za okolností stanovených § 116 veta za bodkočiarkou OZ osobami blízkymi. Takýto status získavajú z dôvodu vyššej intenzity vzájomných vzťahov, v dôsledku ktorých sú si natoľko blízki, že ujmu utrpenu jednou z týchto osôb by tá druhá považovala za ujmu vlastnú. Keďže zákon nestanovuje žiadne presné kritériá, z ktorých by záver o tom, že ide o osobu blízku, vyplýval, a treba preto vychádzať z individuálnych okolností prípadu, všeobecne možno pri prijímaní záveru súdu považovať za podstatné napr. také okolnosti, aký druh vzájomného vzťahu je medzi osobami, či žijú v spoločnej domácnosti (i keď tento znak nemusí byť ešte sám osebe určujúci), aké sú vzájomné pomery v takejto domácnosti, či si osoby navzájom pomáhajú, zaujímajú sa o seba nielen z pohľadu majetkových aspektov alebo ak ide o rozvedených manželov nielen z pohľadu starostlivosti o spoločné deti, či takéto osoby prejavujú o seba záujem v závažných prípadoch, v chorobe, starobe a v núdzi. (uznesenie NS SR 5Cdo/32/2017 z 27. júna 2018). V danom prípade súd považoval dlžníčku a žalovaného za osoby blízke podľa § 116 veta za bodkočiarkou OZ, keď mal za to, že ujmu, ktorú by utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu, k čomu dospel vykonaným dokazovaním. Bolo totiž preukázané, že žalovaný s dlžníčkou žijú v spoločnom dome, pričom všetky náklady na domácnosť znáša žalovaný (zhodné tvrdenia žalovaného a dlžníčky), čo vyhodnotil súd ako pomoc zo strany žalovaného dlžníčke, tiež v čase, keď mala dlžníčka psychické problémy, bol to žalovaný, koho kontaktoval ošetrojúci lekár (tvrdenie dlžníčky), pričom následne sa dlžníčka prisťahovala do spoločnej nehnuteľnosti, keď predtým dlžníčka podľa svojich tvrdení žila v aute Fiat Panda, ktorého sa ale dohodou o vyporiadaní BSM bezodplatne vzdala, čiže v ňom žila s povolením žalovaného, a bol to takisto žalovaný, ktorý napriek tomu, že poznal jej finančnú situáciu, zapožičal spoločnosti EconProfit s.r.o., ktorá bola v danom čase vo vlastníctve dlžníčky, vysokú sumu peňazí (30 000,- eur) na podnikanie. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci mal súd za preukázaný tak úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa ako aj vedomosť žalovaného o tomto úmysle a to napriek tomu, že status blízkej osoby žalovaného voči dlžníčke v tomto prípade nevyžadoval preukázanie takejto vedomosti žalovaného.

5. Súd tak mal preukázané, že dlžníčka sa dohodou o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov bezodplatne vzdala celého hnutelného ako aj nehnuteľného majetku patriaceho do BSM. Pokiaľ ide o nehnuteľný majetok (dom a príslušný pozemok), žalovaný argumentoval tým, že dlžníčka sa stala invalidnou a nevládala by sa o dom fyzicky starať, avšak táto skutočnosť nemá nijaký vplyv na vlastnícke vzťahy - spolu/vlastníčkou mohla byť bez ohľadu na fyzickú prácu v dome vykonávanú.

Rovnako mohla žiadať vyplatenie svojho podielu, či predaj nehnuteľnosti a následné rozdelenie kúpnej ceny. Dlužníčka vo svojej výpovedi uviedla, že podielu na nehnuteľnosti sa vzdala z dôvodu striedavej osobnej starostlivosti o maloleté deti - a cit. „nezdalo sa jej fér, aby niečo žiadala za to, že sa o deti môže starať“..., ale v skutočnosti by jej právna istota v možnosti vykonávať striedavú osobnú starostlivosť na predmetnej nehnuteľnosti bola vyššia, pokiaľ by zostala jej podielovou spoluvlastníčkou. Dlužníčka takisto tvrdila, že motorových vozidiel sa vzdala z dôvodu, že tieto vyžadovali opravy, čo s poukazom na skutočnosť, že v jednom z predmetných motorových vozidiel podľa vlastného tvrdenia istý čas žila, nevyznieva veľmi dôveryhodne. Málokto sa z dôvodu nedokonalosti vzdáva svojho posledného útočiska. Takisto ničím nebolo preukázané tvrdenie, že na tom, aby dlžníčka zostala hypotekárnou spoludlužníčkou voči VÚB, a.s., trvala banka. Dohoda o vyporiadaní BSM bola podpísaná pred notárom dňa 28.11.2016, t.j. po právoplatnosti trestného rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/58/2016 z 21.07.2016 a nadobudnutí vymáhateľnosti rozhodnutia v časti výroku o náhrade škody. Súd považuje za rozhodný tento dátum, pretože aj keď žalovaný a dlžníčka tvrdia, že na jej obsahu sa dohodli už skôr, toto tvrdenie je nepreukázané a navyše irelevantné, lebo právne perfektným sa právny úkon stal až 28.11.2016. Žalovaný namietal, že bolo potrebné opätovné doručovanie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, a teda že dlžníčka nemohla mať vedomosť o jeho obsahu a teda ani úmysel ukrátiť veriteľa. S takouto úvahou sa súd nestotožnil, nakoľko keby aj dlžníčka nemala vedomosť o obsahu rozsudku Krajského súdu v Bratislave, mala vedomosť o obsahu rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 1T/28/2016-515 zo 14.04.2016, ktorým bola o.i. zaviazaná nahradiť žalobcovi sumu 118 888,- eur a po vyhlásení tohto rozsudku sa dlžníčka vzdala práva podať odvolanie, teda s jeho obsahom vrátane uloženej povinnosti nahradiť žalobcovi škodu súhlasila (proti tomuto rozsudku sa odvolal len žalobca a to v časti úrokov z omeškania). Dlužníčka teda od 14.04.2016 vedela o svojej povinnosti zaplatiť žalobcovi minimálne sumu vo výške 118 888,- eur a s touto vedomosťou uzatvárala dohodu o vyporiadaní BSM. Súd tiež poukázal na skutočnosť, že v čase podpisovania dohody o vyporiadaní BSM už bola na liste vlastníctva č. XXX zapísaná obmedzujúca poznámka výkonu exekúcie predajom nehnuteľnosti, z čoho najneskôr musel byť aj žalovanému zrejмый úmysel dlžníčky. Pokiaľ ide o tvrdenie, že dlžníčka o svojom trestnom stíhaní nekomunikovala so žalovaným, táto skutočnosť je právne irelevantná, keďže žalovaný bol jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti, v prospech ktorej dlžníčka trestnú činnosť páchala a na účet ktorej previedla 45 900,- eur, pričom žalovaný ako konateľ mal povinnosť o.i. obchodného vedenia spoločnosti, ako aj vedenia účtovníctva a o nelegálnom príjme z trestnej činnosti dlžníčky musel teda byť informovaný. Vzhľadom aj na priemerný príjem tejto spoločnosti uvádzaný žalovaným- a to vo výške 5 000,- až 9 000,- eur, bolo nemožné takýto vykonanou činnosťou nepodložený príjem vo výške 5 až 9 násobku ročného príjmu spoločnosti z jej činnosti nezaregistrovať. Takisto bol informovaný o trestnom stíhaní dlžníčky, keďže bol v tomto konaní vypočúvaný ako svedok (resp. vypočúvaný mal byť, ale využil právo podľa § 130 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku). Po zohľadnení skutočnosti, že žalovaný vedel o trestnom stíhaní dlžníčky, že musel vedieť minimálne o sume 45.900,- eur, ktorú dlžníčka spreneverila, že musel mať napriek skutočnosti, že od augusta 2015 (tvrdenie žalovaného v návrhu), februára 2016 (tvrdenie dlžníčky na pojednávaní tunajšieho súdu dňa 23.06.2020) alebo apríla 2016 (tvrdenie dlžníčky v prípise adresovanom Okresnému súdu Bratislava II z 02.02.2017 + tvrdenie žalobcu na pojednávaní tunajšieho súdu dňa 23.06.2020- „po rozvoze dlžníčka opustila spoločnú domácnosť“) spolu nežili, vedomosť minimálne o tom, že iné vlastné bývanie dlžníčka nemá, a skutočnosti, že napriek uvedenému sa dlžníčka bezodplatne vzdala celého svojho podielu na vyporiadaní BSM - a to bez relevantných dôvodov, ako už súd uviedol vyššie, potom nie je možné pri dodržaní pravidiel formálnej logiky dospieť k inému záveru, než že úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa - žalobcu nielen musel byť - ale aj bol žalovanému známy. Pokiaľ ide o prevedený obchodný podiel v spoločnosti EconProfit s.r.o. dňa 25.07.2018 na žalobcu za kúpnu cenu 1,- euro (napriek doručenému upovedomeniu o začatí exekúcie), žalovaný musel mať vedomosť o exekúcií voči dlžníčke - a teda aj o jej úmysle ukrátiť veriteľa najneskôr ku dňu zápisu obmedzujúcej poznámky do katastra nehnuteľností. Argumentáciu žalovaného (v zmysle ktorej mal on spoločnosti EconProfit s.r.o. poskytnúť pôžičku vo výške 30 000,- eur, pričom dohodnutá sankcia k uvedenej pôžičke bol prevod obchodného podielu k predmetnej spoločnosti do jeho vlastníctva) vyhodnotil súd ako irelevantnú, keďže spoločnosť nevlastnila svoj obchodný podiel, preto sa nemohla ani zaväzovať k akémukoľvek nakladaniu s ním a takéto zmluvné ustanovenie je absolútne neplatné podľa § 37 ods. 2 OZ. Pokiaľ ide o skutočnosť, že dlžníčka navrhla splátkový kalendár po 100,- eur mesačne, súd poukazuje na skutočnosť, že jednak ani tento nedodržiavala, jednak pri akceptovaní takéhoto splátkového kalendára by došlo k splateniu len istiny o viac ako 98 rokov. Skutočnosť, že dlžníčka čiastočne plnila neznamená, že žiadny jej ďalší právny úkon nemôže byť ukracujúcim právnym úkonom. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie za to, že v časti žaloby, ktorá nebola späťvzatá, boli naplnené všetky predpoklady odporovateľnosti a preto žalobe vyhovel.

O trovách konania súd rozhodol s použitím ust. § 255, § 256 a § 262 CSP a keďže žalobca späťvzatím časti žaloby procesne zavinil čiastočné zastavenie konania a vo zvyšku žaloby bol úspešný, o trovách konania súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku sa odvolali obe strany sporu.

7. Žalobca podal odvolanie výlučne proti výroku o trovách konania, poukázal na to, že si uplatnil v konaní tri nároky, z ktorých po získaní dokladov z OÚ Dunajská Streda o postupe a dôvodoch prerušenia vkladového konania zobral žalobcu žalobu v I. výroku späť a v prípade výroku II. a III. bol v konaní úspešný. Žalobu v späťvzatej časti podal z dôvodu, že disponoval informáciami o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z dlžníčky na žalovaného a z existencie plomby vo vkladovom konaní, pričom nedisponoval informáciami o dôvodoch prerušenia vkladového konania a keďže dlžníčka sa aktívne vedome a cielene zbavovala všetkého majetku, žalobca predpokladal, že predmetom prevodu vlastníckeho práva z dlžníčky na žalovaného sú aj uvádzané nehnuteľnosti a preto sa preventívne snažil čo najskôr dosiahnuť stav, aby po podaní žaloby bolo možné v prípade scudzenia vlastníckeho práva z dlžníčky na žalovaného zapísať k nehnuteľnostiam informatívnu poznámku o prebiehajúcom súdnom konaní a zamedziť tak, alebo minimálne skomplikovať ďalšie prevody nehnuteľností na tretie osoby. Žalobca teda vzhľadom na zjavnú a cieleňú snahu dlžníčky zbaviť sa všetkého svojho likvidného majetku, využil všetky dostupné prostriedky na obranu svojich práv a nárokov, a z dôvodu následného objasnenia skutočností týkajúcich sa postupu katastrálneho úradu a po doručení dokladov týkajúcich sa vkladového konania (keď žalobca, ktorý nebol účastník vkladového konania nedisponoval informáciami o tomto konaní a oboznámil sa s nimi až v rámci vyjadrenia žalovaného k žalobe) zobral žalobu v tejto časti späť. Žalobca bol teda celkovo z troch žalovaných nárokov úspešný v dvoch nárokoch, a v jednom prípade práve z vyššie uvedených dôvodov zobral žalobu späť, je teda zrejmé, že má v konaní úspech v rozsahu 2/3 a bolo potrebné aplikovať ust. § 255 CSP podľa pomeru úspechu a neúspechu žalobcu v konaní. Navrhol preto rozsudok v časti výroku IV. zmeniť a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu úspechu v súdnom konaní. Zároveň žiadal, aby mu v odvolacom konaní boli priznané trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu považoval rozhodnutie v časti trov konania za správne. Z odôvodnenia rozhodnutia jasne vyplýva, že súd rozhodol o trovách najmä v zmysle ust. § 255 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Súd správne uviedol, že žalobca späťvzatím časti žaloby procesne zavinil čiastočné zastavenie konania a teda aj keď vo zvyšku žaloby bol úspešný, o trovách konania súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov nepriznal, ako mu to umožňuje vyššie citovaného ust. § 255 CSP. Napriek opisu okolností za akých žalovaný podal žalobu aj ohľadom nehnuteľností a následne vzal v tejto časti žalobu späť, žalovaný zastáva názor, že toto konanie zo strany žalobcu, ktoré sa v odvolaní snažil zdôvodniť ako preventívne, nemožno chápať ako konanie, ktoré by vylúčilo predčasnosť ním podanej žaloby týkajúcej sa prvého výroku rozhodnutia. V čase podania žaloby zo strany žalobcu nič nenasvedčovalo tomu, že by reálne došlo k prevodu nehnuteľností z dlžníčky G. H. na žalovaného, resp. jej prevod nenadobudol právne účinky, čo bolo veľmi jednoducho možné overiť si na základe verejne dostupných informácií z katastrálneho portálu. Je teda zrejmé, že žalobcom uvedená argumentácia nijako nepoprela súdom tvrdený fakt, že tento späťvzatím časti žaloby procesne zavinil čiastočné zastavenie konania. Tiež nie je pravdou, že žalobca nedisponoval informáciami o dôvodoch prerušenia vkladového konania, ani o lehote, v ktorej bude vklad povolený. Žaloba bola na súde podaná 05.06.2019, pričom už 20.05.2019 žalobca adresoval príslušnému katastrálnemu odboru list (výzvu na odstránenie protiprávneho stavu), kde tento sám poukazuje na skutočnosť, že nedostatky návrhu na vklad k dohode o vyporiadaní BSM neboli zo strany dlžníčky odstránené, a katastrálny odbor žalobcovi odpovedal listom zo dňa 30.05.2019. Preto tvrdenia zo strany žalobcu sú zavádzajúce. Súd teda postupoval v zmysle ust. § 255 CSP spôsobom, aký mu zákon umožňuje, pričom rozhodnutie je správne a dostatočne zdôvodnené. Navrhol, aby odvolací súd výrok IV. ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

9. Žalobca v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní a rovnako tak aj žalovaný v odvolacej duplike zotrval na predchádzajúcich vyjadreniach.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný a to voči výrokom II. a III. rozsudku, ktorými súd žalobe vyhovel, odôvodnil ho s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

Podľa neho nebola naplnená podmienka úspešnej odporovateľnosti a síce, že právny úkon znižuje majetok dlžníka na úkor veriteľa. Ako sám súd konštatoval v bode 31 rozsudku, z účtovnej závierky spoločnosti EconProfit s.r.o. za rok 2018 vyplynulo, že spoločnosť sa nachádzala v strate 20.113 eur. Žalovaný zdôraznil, že spoločnosť bola založená z vlastných finančných zdrojov žalovaného počas trvania manželstva a po rozvoде ju prevzala bývalá manželka, keďže žalovaný sa chystal do zahraničia a manželka mala v úmysle z výťažku z podnikania platiť dlhy voči žalobcovi. V roku 2017 (dňa 15.10.2017) žalovaný preto spoločnosti požičal prostriedky vo výške 30.000 eur na otvorenie rybárskeho obchodu s tým, že peniaze boli určené na vybavenie a nákup tovaru a tieto bolo potrebné v zmysle zmluvy vrátiť do siedmich mesiacov, zároveň si strany pre prípad nevrátenia prostriedkov dohodli sankciu a síce, že spoločnosť prejde do vlastníctva žalovaného ako veriteľa zo zmluvy o pôžičke. Keďže k vráteniu pôžičky nedošlo, dlžníčka previedla obchodný podiel naspäť na žalovaného. Tento podiel bolo nutné previesť naspäť na bývalého manžela aj z dôvodu, že dlžníčka nebola schopná ani fyzicky, ani psychicky riadiť spoločnosť. Spoločnosti ostal ku dňu 31.12.2019 ako majetok len motorové vozidlo kúpené na lízing a pôžičky. Nákupná a odkupná hodnota obchodného podielu bola 1 eur. Teda bývalá manželka, ani žalovaný sa týmto prevodom nijako neobohatili. Uvedené preukazuje vyššie uvádzaná ročná účtovná závierka, v prípade ktorej stratu vykazovanú spoločnosťou v danom čase konštatoval i samotný súd. Žalovanému potom nie je zrejme akým spôsobom mal z jeho strany, resp. zo strany dlžníčky, v súvislosti s uvedenou spoločnosťou dôjsť k ukráteniu veriteľa pokiaľ spoločnosť nevykazovala nejaký aktívny majetok, ktorý by bolo možné speňažiť.

11. Ďalej žalovaný v odvolaní uviedol, že pokiaľ ide o prevod motorových vozidiel, takisto nešlo o ukracujúci právny úkon s poukazom na znalecký posudok č. 11/2020 zo dňa 09.03.2020, podľa ktorého všeobecná hodnota vozidla Fiat Panda ku dňu 09.03.2020 predstavuje iba sumu 76 eur, a okrem nízkej všeobecnej hodnoty, má vozidlo vysoké náklady na servis a STK je platná len do augusta 2020, pričom je evidentné, že ak by dlžníčka vlastníctvo k tomuto vozidlu previedla dohodou o vyporiadaní BSM na žalovaného, tento by sa na úkor žalobcu nijako neobohatil ale práve naopak, dlžníčka by sa tak vzdala vlastníctva vozidla, ktorého náklady na údržbu predstavujú oveľa vyššiu sumu, ako je jeho všeobecná hodnota. Najpodstatnejšie však je, že vlastníčkou vozidla je naďalej dlžníčka a to v dôsledku blokácie vozidla, čiže aj v tomto prípade možno podmienku úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu, ktorou je zmenšenie majetku dlžníka, absolútne vylúčiť. Rovnako možno zároveň vylúčiť akúkoľvek vedomosť žalovaného o prípadnom úmysle dlžníčky ukrátiť jej veriteľa a o jej následnej exekúcii (čo potvrdzuje tvrdenia žalovaného o tom, že dohoda o vyporiadaní BSM bola spísaná ešte v máji 2016), kedy by tento logicky nemal v záujme previesť na seba vozidlo, ktoré v zásade nemôže nijakým spôsobom užívať, a na ktorom viazne blokácia. Druhé vozidlo Peugeot Partner je vyradené z evidencie a nepojazdné, pričom jeho všeobecná hodnota podľa znaleckého posudku č. 10/2020 zo dňa 09.03.2020 je 123 eur. Toto bolo výhradne v užívaní žalovaného a to i pred spísaním dohody o vyporiadaní BSM a teda ani ohľadom tohto nemožno konštatovať akúkoľvek zmenu stavu v neprospech veriteľa a dlžníčky. V súvislosti s uvedenými skutočnosťami žalovaný považuje za potrebné zdôrazniť, že na jednej strane súd konštatoval, že záujem dlžníčky uhrádzať svoj dlh v splátkach po 100 eur nemožno považovať s ohľadom na výšku dlhu za relevantný, nakoľko by len istinu uhrádzala takto 98 rokov, no pokiaľ bola hodnota vozidla 123 eur a 76 eur, tieto čiastky (respektíve ich polovičná hodnota, na ktorú by si mohla dlžníčka robiť nárok) už boli podľa súdu dostatočné na to, aby súd konštatoval, že došlo k zníženiu majetku dlžníčky a k ukráteniu veriteľa.

12. Žalovaný napokon nesúhlasí so záverom súdu, že by mal mať vedomosť o tom, že by dlžníčka mala v úmysle ukrátiť svojho veriteľa. Súd k tomuto dospel napriek tvrdeniam žalovaného ohľadom skutkového stavu tak, ako bol tento žalovanému známy -účtovníctvo spoločnosti EconProfit s.r.o. v rozhodnom čase zabezpečovala výhradne dlžníčka a hoci žalovaný bol konateľom, sám konajúci súd musel mať pri výsluchu žalovaného za evidentné, že tento uvedeným skutočnosťami nerozumie, nie je ekonomicky zdatný a v tejto veci dôveroval bývalej manželke a pokiaľ tomuto audítorská spoločnosť pri preverovaní spoločnosti a jej účtovníctva uviedla, že je všetko v poriadku a daňový úrad ho nesankcionoval, OČTK nestíhal, nie je dôvod, aby žalovaný nadobudol akékoľvek pochybnosti. Súd podľa názoru odvolateľa nevedel dôkazne podložiť svoje tvrdenie o vedomí žalovaného o úmysle dlžníčky voči jej veriteľovi a preto mu bolo jednoduchšie konštatovať, že túto vedomosť nie je nutné preukazovať, nakoľko žalovaný a dlžníčka sú si blízkymi osobami. Jednotlivé skutočnosti súd napokon bez náležitého zdôvodnenia zhodnotil v rozpore so svojím predošlým stanoviskom (ako vyplýva zo záznamu z pojednávania konaného dňa 23.06.2020) tak, že títo sú blízkymi osobami, nakoľko žijú v spoločnej domácnosti, nakoľko žalovaný s dlžníčkou uzavrel zmluvu o pôžičke a že žalovaného

mal ošetrojúci lekár dlžníčky kontaktovať potom ako si táto siahla na život (toto tvrdenie žalovaný rozporuje, nebol to lekár ale matka dlžníčky) a to napriek rozporu s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, na ktorú sám súd v rozsudku odkazuje (č.k. 5Cdo/32/2017 z 27.06.2018). Žalovaný uznáva, že s dlžníčkou žijú v spoločnej domácnosti, napokon i z dôvodu, že sú obaja rovnakými vlastníkami sporovej nehnuteľnosti a nemôže ju ľubovoľne vyhodiť na ulicu, no zároveň trvá na tom, že si nie sú viac blízkymi osobami. Žalovaný voči nej stratil dôveru, to bol i dôvod ich rozvodu, pričom samotné vedenie trestného stíhania voči dlžníčke bolo pre neho nemilým prekvapením. Každý aktuálne žije svoj život a ich jediná komunikácia sa týka starostlivosti o spoločné maloleté deti. Pokiaľ žalovaný hradí náklady súvisiace s domácnosťou, toto nie je dôvod považovať ich za blízke osoby, ak by ich totiž nehradil o ani dlžníčka ako bezpríjmová (invalidná s mierou poklesu schopnosti 55% v zmysle predkladaného rozhodnutia Sociálnej poisťovne), prišli by o strechu nad hlavou všetci, vrátane detí. Podmienku úspešnej odporovateľnosti, kedy by bolo možné považovať žalovaného a dlžníčku za blízke osoby podľa ust. § 116 OZ, či podmienku, že by mal mať žalovaný vedomosť o jej úmysle ukrátiť veriteľa, teda v danom prípade preukázateľne nemožno konštatovať. Veriteľ tak bol povinný jednoznačne preukázať existenciu úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa ako i vedomosť žalovaného o tomto úmysle a pokiaľ tak žalobca neurobil. Ani jedna, ani druhá podmienka nebola v spore dostatočne preukázaná. Žalovaný zdôrazňuje, že dlžníčka nemohla mať úmysel ukrátiť svojho veriteľa, keď rozsudok, na základe ktorého jej bola uložená úhrada finančnej pohľadávky žalobcu, preukázateľne neobdržala v čase, kedy tento nadobudol vykonateľnosť, kedy dlžníčka dňa 01.12.2016 adresovala list aj priamo OS Bratislava II a žiadala o opravu vyznačenej vykonateľnosti rozsudku č.k. 1T/28/2016-515 a opätovné doručenie rozsudku odvolacieho súdu sp.zn. 3To/58/2016, ktoré rozsudky spolu tvoria v predmetnej exekučnej veci exekučný titul. Súd totiž nesprávne adresoval rozhodnutie dlžníčke na adresu, ktorá už od apríla 2016 nie je jej adresou trvalého pobytu, navyše v čase doručovania bola dlžníčka na operácii chrbtice. Rozsudok Krajského súdu v Bratislava sp.zn. 3To/58/2016 bol teda dlžníčke preukázateľne doručený až dňa 19.12.2016, napriek čomu nedošlo k zmene vyznačenej právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku a na tieto skutočnosti konajúci súd v tomto spore nijako neprihliadal. Podľa názoru žalovaného však uvedené preukazuje skutočnosť, že dlžníčka nemohla mať úmysel ukrátiť svojho veriteľa, pretože sa o exekučnom titule preukázateľne dozvedela až potom, ako došlo k uzavretiu sporových dokumentov. Navrhol, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok v napadnutej časti zo strany žalovaného ako správny potvrdiť. Podané odvolanie žalovaného podľa neho predstavuje recyklovanie už skôr uvádzaných skutočností. Žalobca poukazuje na to, že z odporovateľných právnych úkonov majú právny význam tie, pri ktorých dlžník nedostal buď žiadne alebo podstatne nižšie protiplnenie než sa všeobecne očakávalo. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, dlžníčka je nemajetná a bez príjmov. Jediným majetkom ktorým disponovala bol majetok v BSM, ktorého sa úplne a bezodplatne vzdala v prospech žalovaného. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu sa toto konanie nedá označiť inak ako vedomé a cielené právne úkony dlžníčky smerujúce k zbaveniu sa akéhokoľvek svojho majetku postihuteľného výkonom rozhodnutia v exekučnom konaní s cieľom dosiahnuť nemožnosť uspokojenia pohľadávky veriteľa, teda žalobcu. Pokiaľ ide o údajnú pôžičku poskytnutú žalovaným spoločnosti EconProfit s.r.o., žalobca poukazuje na to, že nebolo preukázané, že by suma 30.000 eur bola žalovaným reálne poskytnutá. Podľa názoru žalobcu išlo o fiktívny a absolútne neplatný právny úkon. Nebolo tiež nijako preukázané, že údajne poskytnutá suma 30.000 eur nepochádza z BSM žalovaného a dlžníčky a tiež nebol predložený dôkaz o tom, že sa jedná o peniaze vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Poskytnutá pôžička mala byť podľa žalovaného účelovo viazaná na zabezpečenie vybavenia a nákup tovaru, ku ktorému však nikdy nedošlo, spoločnosť fyzický majetok v tejto hodnote nikdy nenadobudla a neevidovala vo svojej účtovnej evidencii. Ako vyplýva z účtovných dokladov za rok 2017, spoločnosť nielenže neevidovala v roku 2017 žiadnu pôžičku, ale zároveň sa táto suma neprejavila na strane aktív ani v podobe majetku alebo zásob, o čom svedčí ako dôkaz účtovná závierka spoločnosti a poznámky k účtovnej závierke za rok 2017. Navyše sa jednalo o pôžičku poskytnutú žalovaným spoločnosti EconProfit s.r.o. ako takej, teda právnickej osobe so samostatnou právnou subjektivitou, kde spoločník neručí za záväzky, ani pôžičky obchodnej spoločnosti a to ani svojím obchodným podielom. Spoločnosť nikdy nevlastnila a ani v súčasnosti nevlastní vlastný obchodný podiel a z tohto dôvodu neexistoval žiadny rozumný dôvod zmluvu v takomto znení uzavrieť, ibaže sa jednalo o spoločné vedomé konanie žalovaného a dlžníčky ako v tom čase jedinej konateľky a spoločníčky tejto spoločnosti. Vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu je ťažko uveriteľné, že by nejaká iná racionálne zmýšľajúca osoba v postavení dlžníčky konala tak, že by sa dobrovoľne a vedomo bez akejkolvek náhrady zbavovala svojho likvidného majetku spôsobom, ktorý v konečnom dôsledku vyústi do stavu, že zostane

bez finančných prostriedkov a dokonca bez strechy nad hlavou. Uvedené preukazuje, že v prípade žalovaného a dlžníčky sa jednalo o vedomý organizovaný, cielený a dohodnutý spôsob zbavenia sa majetku dlžníčky tak, aby došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobcu ako veriteľa. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti – počínajúc prijatím sumy 45.900 eur na účet spoločnosti EconProfit s.r.o. žalovaným ako spoločníkom a konateľom spoločnosti a končiac prevodom spoluvlastníckeho podielu dlžníčky v čase, keď už bolo na liste vlastníctva pri prevádzaných nehnuteľnostiach evidované exekučné právo, je zrejmé, že žalovaný nielenže vedel o úmysle dlžníčky ale bol jej pri týchto úkonoch nápomocný. Pokiaľ ide o argumenty žalovaného ohľadom hodnoty motorových vozidiel podľa znaleckých posudkov, stojí za zmienku, že ak by sa tieto vozidlá predávali na súčasti, ich hodnota zo speňaženia by niekoľkonásobne prevýšila sumu uvedenú v znaleckých posudkoch. Podľa názoru žalobcu bola znalcom ich hodnota podhodnotená a opísaný stav nezodpovedá ich reálnemu stavu. Ak by vozidlo Fiat Panda skutočne bolo v takom zlom stave ako uviedol znalec, nemohlo by v rámci emisnej a technickej kontroly byť zaradené ako spôsobilé premávky, pričom aj z posudku vyplýva, že vozidlo má platnú STK a EK. Žalovaný vedome ignoruje fakty keď tvrdí, že o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa nevedel, hoci bol v konaní vyšetrovateľom vypočutý a upovedomený v akej trestnej veci bude vypočúvaný a z dôvodu oboznámenia sa so skutočnosťami, koho sa trestná vec týka, pre aký skutok je vedené trestné konanie, využil žalovaný právo odoprieť svoju výpoveď, tiež predložil OČTK v rámci trestného konania účtovné doklady týkajúce sa spoločnosti EconProfit s.r.o., čiže musel mať vedomosť o trestnom stíhaní dlžníčky a spôsobenej škode. Ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti EconProfit s.r.o. bol v zmysle platných právnych predpisov zodpovedný za vedenie účtovníctva a preto prinajmenšom mohol a mal vedieť o tom, že na bankový účet spoločnosti bola pripísaná suma 45.900 eur bez toho, aby skutočnosť pre žalobcu uskutočnila akékoľvek reálne plnenie. Žalovaný a dlžníčka sú, vzhľadom na všetky okolnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, osoby vzájomne blízke, tak, ako to správne odôvodnil súd prvej inštancie v bode 51 a 52 napadnutého rozsudku. Dlžníčka ani žalovaný v konaní žiadnym dôveryhodným spôsobom nevysvetlili množstvo náhod, ktoré sa udiali v procese zbavovania sa majetku dlžníčky v prospech žalovaného a časové súvislosti (napr. podpis dohody o BSM u notára jeden deň pred prevzatím zásielky od súdneho exekútora, ktorý dlžníčka prevzala v posledný deň odbernej lehoty). Tiež sa im nepodarilo vysvetliť, prečo sa žalovaná vzdala úplne všetkého svojho majetku bez toho, aby získala aspoň približnú polovicu z hodnoty majetku patriaceho do BSM. Dlžníčka si vedome privodila stav, kedy zostala bez príjmu, bez majetku a bez strechy nad hlavou. Z pohľadu žalovaného jediným rozumným dôvodom pre takéto konanie je dohoda medzi dlžníčkou a žalovaným o ich ďalšom spoločnom fungovaní potom, ako žalobcovi ako veriteľovi znemožnia uspokojenie jeho pohľadávky. Argumentácia žalovaného, že nevedel, resp. nemohol vedieť o tom, že dlžníčka sa zbavuje majetku s cieľom ukrátiť veriteľa, neobstojí z dôvodu, že údaje zapísané v katastri nehnuteľností pôsobia voči všetkým. Predpokladá sa, že sú známe, verejne dostupné a každá osoba sa s nimi oboznámila, bez ohľadu na to, či tak skutočne urobila, alebo nie. V prípade nehnuteľností patriacich do BSM bolo dňa 08.11.2016 zriadené exekučné záložné právo a teda v čase, kedy žalovaný právne konformným spôsobom uzavrel dohodu o vyporiadaní BSM s dlžníčkou (dňa 28.11.2016), už vedel alebo prinajmenšom mohol a mal vedieť, že dlžníčka dlží peniaze a z tohto dôvodu bolo zriadené exekučné právo tak, ako súd uvádza v bode 5, 11 a 60 napadnutého rozsudku, s ktorými sa žalovaný plne stotožňuje. Argumentácia žalovaného ohľadom okolností týkajúcich sa doručenia rozsudkom v trestnej veci dlžníčky je vo vzťahu k prejednávanej veci irelevantná, keďže súd v predmetnom spore nie je oprávnený preskúmať rozhodnutia iných súdov, ani ich doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Ako vyplýva zo stanoviska OS Bratislava II, námietky dlžníčky boli v tejto súvislosti vyhodnotené ako neopodstatnené a preto je existujúci skutkový a právny stav týkajúci sa trestného rozsudku záväzný a nemenný. Žalobca sa teda stotožňuje s argumentáciou prvoinštančného súdu v bode 59. Žalobca považuje konanie žalovaného a dlžníčky za čítankový príklad toho, ako sa dlžník v spoluprácu s partnerom/bývalým manželom zbavuje svojho majetku tak, aby po rozvode a zrušení BSM zostalo množstvo majetku „v rodine“ rovnaké, zároveň aby veriteľ zostal neuspokojený a žalovaný a dlžníčka si mohli nerušene naďalej užívať tento majetok, pričom zo strany žalobcu je objektívne nemožné preukázať, že tvrdenia žalovaného o jeho chladnom vzťahu k dlžníčke sú nepravdivé. Súd by však mal prihliadať na všetky skutočnosti a doklady, ktoré vo vzájomných súvislostiach preukazujú fabulácie a výmysly tvrdené žalovaným a svedkyňou H.. Akýkoľvek iný výklad obsahu vykonaného dokazovania než ten, ku ktorému dospel prvoinštančný súd, by znamenal, že súdy svojimi rozhodnutiami ochraňujú vedome nečestné konanie dlžníkov, ukracujúce veriteľov a nechávali by veriteľov napospas svojvôli a očividných fabulácií dlžníkov. Na veriteľoch by tak ležala nespĺniteľná povinnosť preukázať vnútorné rozpoloženie žalovaného. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v uvedenej časti potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

14. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že ohľadom poskytnutia pôžičky spoločnosti EconProfit s.r.o. riadne predložil ako dôkaz uzavretú zmluvu o jej existencii. Prostriedky boli poskytnuté z jeho vlastných finančných zdrojov a to až po zániku manželstva (boli získané okrem iného z dedičstva po otcovi žalovaného v roku 2004), pričom nie je pravdou, že by nedošlo k ich zaúčtovaniu, čo jasne vyplýva z predloženého daňového priznania vid' riadky 33-obežný majetok v hodnote 26.109, 34-zásoby 21.870, 39-tovar 21.870, 63-daňová pohľadávka 1.707 (DPH nákup tovaru v tuzemsku), 71-finančné účty 2.052 (hotovosť + BÚ), 74-časové rozlíšenie 480, 140-krátkodobé finančné výpomoci 30.000. Logicky nemožno hovoriť o zbavovaní sa majetku zo strany dlžníčky, keď táto sa stala konateľkou a vlastníčkou obchodného podielu spoločnosti podľa údajov zapísaných v OR SR dňa 28.04.2016, pričom obchodný podiel na žalovaného previedla až v auguste 2018, teda je zrejme, že dlžníčka sa v predmetnom čase na ktorý žalobca poukazuje, nezbavovala, práve naopak, snažila sa majetok nadobudnúť, aby mala z čoho platiť dlh. V prípade zmluvy o prevode obchodného podielu absentoval úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ako aj vedomosť žalovaného o tomto úmysle. Argument žalobcu, že neexistoval rozumný dôvod uzavrieť zmluvu o pôžičke so spoločnosťou, ktorá neručí za svoje záväzky, neobstojí, je bežnou praxou, že sa s takýmito spoločnosťami s.r.o. pomerne často uzatvárajú zmluvy o pôžičke aj úverové zmluvy. Žalovaný ďalej uviedol, že on i dlžníčka opakovane v priebehu konania zdôrazňovali, že k spôsobu, akým vyporiadali svoje BSM dospeli po riadnej úvahe, najmä z dôvodu, že ich spoločné deti zostali žiť v rodinnom dome žalovaného a dlžníčky, pričom základné potreby detí zabezpečoval najmä žalovaný a to i v čase, kedy deti mali byť v starostlivosti dlžníčky, a rovnako aj všetky úhrady súvisiace so spoločnou nehnuteľnosťou znášal výhradne žalovaný. Vyjadrenie žalobcu ohľadom hodnoty vozidiel bez predloženia relevantných dôkazov sú špekulatívneho charakteru, bez výpovednej hodnoty. Pokiaľ žalobca opakovane poukazuje na to, že žalovaný bol v trestnom konaní vypočúvaný a mal mať ako konateľ a spoločník vedomosť o účtovných veciach spoločnosti, žalovaný pripomína, že toto v konaní opakovane poprel. Účtovníctvo spoločnosti v rozhodnom čase zabezpečovala výhradne dlžníčka, odhliadnuc od skutočnosti, že žalovaný bol konateľom, nie je ekonomicky zdatný a v danej veci dôveroval bývalej manželke. Pokiaľ ide o trestné konanie vedené proti bývalej manželke, zopakoval, že nemohol mať vopred vedomosť o úmysle dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa, keď rozhodnutie v trestnej veci bolo bývalej manželke doručené až oveľa neskôr, než bola uzavretá sporná dohoda. Zotrvával na tom, že dlžníčka nie je jeho blízkou osobou a žalobca ako veriteľ je teda povinný preukázať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ako i vedomosť žalovaného o tomto úmysle, čo však dostatočne preukázané nebolo a preto nie sú splnené podmienky pre úspešné odporovanie právnym úkonom.

15. Žalobca v odvolacej duplike zotrvával na svojej skorších vyjadreniach. Ohľadom údajnej pôžičky spoločnosti EconProfit s.r.o. pripomenul, že v danom prípade bolo žalovaným do konania predložené len znenie zmluvy o pôžičke, ale žiadny doklad o tom, že došlo k reálnemu poskytnutiu finančných prostriedkov zo strany žalobcu tejto spoločnosti, či už prevodom z účtu alebo v hotovosti, pričom žalobca pripomína, že v zmysle § 4 zákona č. 394/2012 Z.z. je poskytnutie sumy v hotovosti presahujúce 5.000 eur zakázané. Samotné znenie zmluvy nepreukazuje reálne poskytnutie pôžičky, ani pôvod peňazí. Ako vyplýva z účtovnej závierky spoločnosti za rok 2017 bola suma zaevidovaná (bez toho, aby bolo preukázané skutočné poskytnutie finančných prostriedkov) ako krátkodobá finančná výpomoc a teda ako finančná výpomoc spoločníka. Uvedená suma nie je zaevidovaná v účtovníctve spoločnosti medzi krátkodobými alebo dlhodobými záväzkami spoločnosti voči tretím osobám. Z uvedeného teda vyplýva, že v zmysle účtovnej závierky poskytol finančné prostriedky spoločnosti spoločník (dlžník G. H.) a nie žalobca ako vo vzťahu v tom čase tretia osoba. Dodatočné uzavretie zmluvy o pôžičke medzi spoločnosťou a žalovaným je len fingovaným právnym úkonom, ktorý sa v skutočnosti nikdy nenaplnil. Žalovaný tvrdil, že sa malo jednať o záväzok medzi ním ako veriteľom a spoločnosťou ako dlžníkom. Dlžníčka v tomto prípade záväzkového vzťahu nijako nefiguruje a rovnako nezodpovedá za záväzky spoločnosti, pôžička podľa tvrdenia žalovaného bola údajne poskytnutá spoločnosti a spoločník s.r.o. (v tomto prípade G. H.) za záväzky spoločnosti nijako nezodpovedá a teda nebola ani povinná previesť svoj obchodný podiel na žalovaného (neexistoval na to žiadny právny dôvod). Spoločnosť s.r.o. nikdy nevlastnila a ani v súčasnosti nevlastní svoj vlastný obchodný podiel a teda neexistoval žiadny dôvod uzavrieť zmluvu medzi dlžníčkou a žalovaným, ibaže sa jednalo o spoločné vedomé konanie žalovaného a dlžníčky, ako v tom čase jedinej konateľky a spoločníčky tejto spoločnosti. Pokiaľ ide o pôvod peňazí, tvrdenia žalovaného, že pochádzajú z dedičstva po otcovi, neboli ničím preukázané a preto je dôvodné domnievať sa (najmä aj vzhľadom na značný časový odstup medzi dedičským konaním v roku 2004 a dňom poskytnutia pôžičky v roku 2017) že išlo o peniaze pochádzajúce z BSM. Žalovaný tiež vedomie zavádza súd, že z uvedených finančných prostriedkov údajne došlo

k nákupu tovaru spoločnosti a teda, že sa to prejavilo v účtovníctve a účtovnej závierke spoločnosti. Z účtovnej závierky je zistiteľné, že v danom prípade nedošlo k nadobudnutiu tovaru v tejto hodnote, ani k zvýšeniu majetku spoločnosti v tejto hodnote poskytnutej pôžičky a zároveň nebol rozdiel v hodnote zásob/majetku a poskytnutou sumou pôžičky zaevidovaný ani v pokladni, alebo na bankovom účte spoločnosti, čo vyplýva z účtovnej závierky a poznámok k účtovnej závierke za rok 2017. Spoločnosť podľa účtovnej závierky za rok 2018 vlastnila majetok v hodnote 45.958 eur. Podstatnú časť záväzkov tvorili záväzky spoločnosti voči vlastnému spoločníkovi (!). Žalobca poukazuje ďalej na to, že žalovaná viedla účtovníctvo spoločnosti po celú dobu jej existencie a v prípade, ak by boli vzťahy medzi žalovaným a dlžníčkou tak vážne narušené, ako sa snažila v konaní tvrdiť, je nepravdepodobné, aby si konateľ spoločnosti ponechal vedenie účtovníctva u takej osoby (dlžníčky) voči ktorej stratil dôveru ako sám uviedol. Žalobca opakovane poukazuje na časové súvislosti, ktoré vyplývajú z dokazovania. Neobstojí argumentácia žalovaného, že dohoda o vyporiadaní BSM bola spísaná ešte v máji 2016. Dohoda sa totiž stala právne perfektným dokumentom až overením podpisu oboch účastníkov a k tomu došlo dňa 28.11.2016 na notárskom úrade. V prípade nehnuteľností patriacich do BSM bolo dňa 08.11.2016 zriadené exekučné záložné právo na nehnuteľnosti, ktorej sa mal stať výlučným vlastníkom v zmysle uzavretej dohody o BSM, teda v čase, kedy žalovaný právne konformným spôsobom uzavrel dohodu o vyporiadaní BSM s dlžníčkou dňa 28.11.2016 už vedel, alebo prinajmenšom mal vedieť, že dlžníčka dlží peniaze a z tohto dôvodu bolo zriadené exekučné záložné právo. Žalobca záverom poukázal na to, že konanie žalovaného a dlžníčky je potrebné posudzovať v celom kontexte ich úkonov spoločného koordinovaného informovaného a vedomého konania s cieľom vyviesť majetok dlžníčky z BSM na žalovaného a tým ochrániť spoločne nadobudnutý majetok.

16. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že žalobcovmu odvolaniu možno priznať úspech, zatiaľ čo odvolanie žalovaného dôvodné nie je.

17. Žalobca sa v konaní pred súdom prvej inštancie domáhal (po čiastočnom späťvzati žaloby) určenia, že Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá medzi žalovaným a F. G. H., v časti, ktorou žalovaný nadobudol vlastnícke právo k osobným motorovým vozidlám zn. Fiat Panda a zn. Peugeot Partner (bližšie špecifikovaným v žalobe), ako aj Zmluva o prevode obchodného podielu spoločnosti EconProfit s.r.o. so sídlom Michal na Ostrove 398, IČO: 46 227 173, uzavretá medzi žalovaným a F. G. H., ktorou žalovaný nadobudol vlastnícke právo k obchodnému podielu v tejto spoločnosti vo výške 1/2 základného imania spoločnosti, je voči žalobcovi právne neúčinná.

18. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, keď žalobe žalobcu vyhovel z dôvodu preukázania zákonných predpokladov odporovateľnosti v žalobe špecifikovaných právnych úkonov a či správne o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu nepriznal žiadnej zo strán.

19. Pokiaľ ide o merito veci, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, obsahu spisu a odvolacej argumentácie žalovaného dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a už v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolateľ prezentoval už počas prvoinštančného konania. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatnených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na ich posúdenie, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec v napadnutom vyhovujúcom rozsahu tiež správne právne posúdil aplikujúc náležité hmotnoprávne ustanovenia, ktoré i správnym spôsobom vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 OSP odvolací súd odkazuje na správne, presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej vyhovujúcej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý

by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. K odvolacej argumentácii žalovaného dopĺňa nasledovné:

20. Právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov je obsiahnutá v ustanoveniach § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka. Účelom tohto inštitútu je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok na úkor veriteľa. Podstatou odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe, ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Zmyslom odporovateľnosti je zabezpečiť teda ochranu veriteľa pred právnymi úkonmi jeho dlžníka, ktoré vedú k úmyselnému zmenšeniu majetku dlžníka a tým i k zmareniu možnosti uspokojenia veriteľa z majetku dlžníka. Nie je pritom rozhodujúce o aký druh právneho úkonu ide. Môže ísť o úkon úplatný alebo bezúplatný, o právny úkon dvojstranný, či jednostranný, resp. o úkon, ktorým bol majetok scudzený (napr. kúpna alebo darovacia zmluva). Spoločným základným predpokladom odporovateľnosti právnych úkonov, ako to správne uviedol prvoinštančný súd je, že právnym úkonom došlo k skráteniu uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, pričom ukracovanie predpokladá kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka (jeho majetok sa zmenšil do takej miery, že to ohrozuje aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku). Na strane dlžníka musí ísť o úmyselné konanie s cieľom ukrať svojho veriteľa (veriteľov) a súčasne druhej strane odporovateľného právneho úkonu (žalovanému) musí byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrať veriteľa známy (žalovaný o tomto úmysle dlžníka v čase, kedy bol právny úkon urobený, vedel alebo musel vedieť). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v tomto smere je na veriteľovi (žalobcovi). Preukázanie úmyslu dlžníka nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou právneho úkonu sú osoby jemu blízke (§ 116 a 117 OZ), v takomto prípade zákon úmysel dlžníka ukrať svojho veriteľa predpokladá. Treba zdôrazniť, že úmysel dlžníka ukrať svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v oboch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napr. dobrá viera), to znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť.

21. Podmienky, vyplývajúce z § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, za ktorých môže veriteľ napadnúť právny úkon dlžníka odporovacou žalobou, sú teda: právny úkon, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa, vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, ukrátenie veriteľa (objektívna stránka odporovateľnosti), úmysel dlžníka ukrať svojho veriteľa (subjektívna stránka odporovateľnosti) a vedomosť druhej strany o úmysle dlžníka ukrať svojho veriteľa. V neposlednom rade aj uplatnenie odporovacej žaloby v trojročnej lehote od urobenia odporovaného právneho úkonu, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou úspešnosti žaloby.

22. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Pri odporovateľnosti právneho úkonu ustanovenie § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka stanovuje skutočnosti, ktoré je potrebné v konaní preukazovať, pričom tieto skutočnosti (pokiaľ nejde o prevod blízkej osobe), je všetky povinný preukázať žalobca.

23. Žalovaný v odvolaní, rovnako ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie namietal, že v prípade žiadneho z označených právnych úkonov neboli splnené zákonné podmienky ich odporovateľnosti, keďže jednak predmetné právne úkony neukracujú veriteľa (nedošlo k zmenšeniu majetku dlžníka na úkor veriteľa, pretože prevádzané veci mali buď hodnotu nepatrnú, resp. žiadnu alebo mínusovú), ďalej absentoval úmysel dlžníčky ukrať svojho veriteľa (pretože sa o exekučnom titule dozvedela až potom, ako došlo k uzavretiu sporových dokumentov) a absentuje vedomosť žalovaného o tom, že by dlžníčka mala v úmysle ukrať svojho veriteľa, pričom nie je osobou blízkou, kedy zákon úmysel dlžníka ukrať svojho veriteľa predpokladá, preto tento úmysel treba preukázať, čo sa žalobcovi podľa názoru odvolateľa nepodarilo.

24. Odvolací súd však preskúmaním obsahu spisu dospel zhodne so súdom prvej inštancie, že žalobca v tomto prípade preukázal splnenie všetkých podmienok vyžadovaných ustanovením § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka na vyslovenie odporovateľnosti právneho úkonu.

25. Krátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky v zmysle už uvedeného § 42a Občianskeho zákonníka predpokladá také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky nesie veriteľ (pozri napríklad rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 549/2001, sp. zn. 30 Cdo 2435/2006). Dôkazné bremeno preukázať, že táto podmienka úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu bola splnená, je teda na žalobcovi. Nestačí pritom preukázať, že majetok dlžníka sa zmenšil. Musí byť preukázané, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku, teda že došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu jeho majetku. Dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. K ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak dlžník vlastní napriek odporovanému právneho úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý stačí k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2791/99).

26. Odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však nevyhnutné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nielen odkazom na samotné znenie právneho úkonu, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy (NS ČR, sp. zn. 30 Cdo 2435/2006, pozri aj NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2426/1999).

27. K ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak sa síce zmenší majetok dlžníka, avšak ak vlastní dlžník napriek odporovanému právneho úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (takým majetkom môžu byť aj peniaze, ktoré dlžník reálne získal z predaja svojich vecí).

28. V prípade, že dlžníkovo právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, nakoľko za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty obdržal ich obvyklú cenu alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, rovnako nemôže dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Aj keď dlžník má dlhy, nenastalo v dôsledku tzv. ekvivalentného právneho úkonu zmenšenie dlžníkovo majetku a k uspokojeniu veriteľovej pohľadávky môže slúžiť dlžníkovo majetok – aj keď zmenil podobu svojich aktív – v rovnakej hodnote (cene), ako keby k týmto právnym úkonom nedošlo. Rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt je jeho účinnosť, pri nehnuteľnostiach zapisovaných do katastra nehnuteľností je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností. Pre záver, že sa dlžníkovo majetok následkom prevodu vecí, práva alebo inej majetkovej hodnoty na iného neznížil, nie je bez ďalšieho významný len obsah zmluvy či iného dojednania. O tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka ide len vtedy, ak za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty sa dlžníkovi naozaj (reálne) dostala ich obvyklá cena alebo iná skutočne primeraná (rovnocenná) náhrada.

29. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že dlžníčka so žalovaným uzavreli dňa 28.11.2016 Dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorou všetky aktíva - a to tak nehnuteľnosti (rodinný dom a orná pôda v obci B. C. D.) ako aj hnutelné veci (dve osobné motorové vozidlá a to zn. Fiat Panda a zn. Peugeot Partner) boli bez protihodnoty prevedené do výlučného vlastníctva žalovaného, pokiaľ ide o pasíva (zostatok dlhu z flexihypotéky) každá strana prebrala polovicu. Z obsahu dohody vyplýva, že toto vysporiadanie je konečné a uzavretím dohody sú úplne vyrovnaní. Pokiaľ teda ide o žalobcom napadnutý prevod motorových vozidiel, podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že nakoľko za prevedené veci neobdržala dlžníčka nielen obvyklú cenu, ale ani jej za ne nebola inak poskytnutá žiadna iná primeraná (rovnocenná) náhrada, došlo k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Argumentácia žalovaného ohľadom nízkej ceny motorových vozidiel s odvolaním sa na predložený znalecký posudok, neobstojí, pretože ako bolo uvedené vyššie, pre posúdenie, či ide o úkon ukracujúci veriteľa, je rozhodujúce či došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky alebo aspoň sčasti. Keďže v danom prípade došlo k objektívnemu

zmenšení majetku dlžníka, preto skutočnosť, že z prevedeného majetku môže byť uspokojená iba časť veriteľovej pohľadávky, nemá za následok, že by tieto právne úkony neukracovali veriteľa, keďže dlžníčka žiaden iný majetok, z ktorého by pohľadávka veriteľ mohla byť uspokojená, už nevlastní. Žalovaný namietal, že vozidlo Fiat Panda má vysoké náklady na servis a je evidentné, že ak by dlžníčka vlastníctvo k tomuto vozidlu previedla dohodou o vyporiadaní BSM na žalovaného, tento by sa na úkor žalobcu nijako neobohatil ale práve naopak, dlžníčka by sa tak vzdala vlastníctva vozidla, ktorého náklady na údržbu predstavujú oveľa vyššiu sumu, ako je jeho všeobecná hodnota. Takáto argumentácia odvolateľa však neobstojí, pretože vysoké náklady na údržbu vozidla nijako nebránia jeho speňaženiu a uspokojeniu časti veriteľovej pohľadávky z ceny získanej predajom, pričom to isté platí aj v prípade druhého vozidla. Na vyššie uvedený záver súdu nemá vplyv ani tvrdenie žalovaného týkajúce sa vozidla Peugeot Partner, že toto vozidlo je vyradené z evidencie a nepojazdné, alebo že v súčasnosti je už hodnota vozidiel vzhľadom na vek nepatrná. Odvolací súd pripomína, že rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt je jeho účinnosť, preto na skutočnosť, že v súčasnosti vozidlo nemá platnú STK niet dôvod prihliadať. Námietka žalovaného, že vozidlo Peugeot Partner bolo i pred spísaním dohody o vyporiadaní BSM výhradne v užívaní žalovaného a teda nemožno konštatovať akúkoľvek zmenu stavu v neprospech veriteľa a dlžníčky, je rovnako nedôvodná, pretože pre súd je rozhodujúcim zistenie týkajúce sa právneho stavu, pričom v danom prípade ide o hnutelnú vec, ktorá patrila do BSM, teda dlžníčka bola spoluvlastníčkou.

30. Irelevantná je napokon aj tá argumentácia žalovaného, že vlastníčkou vozidla Fiat Panda je naďalej dlžníčka a to v dôsledku blokácie vozidla exekútorom. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 61d ods. 1 Exekučného poriadku zakazuje po doručení upovedomenia o začatí exekúcie nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii bez predchádzajúceho písomného súhlasu exekútora s výnimkou bežných právnych úkonov. Pre prípad porušenia tohto zákazu ods. 2 § 61d ustanovuje, že nakladanie s majetkom v rozpore so zákazom podľa odseku 1 nemá vplyv na platnosť právneho úkonu. Právnym titulom k nadobudnutiu vlastníckeho práva k motorovému vozidlu je v tomto prípade Dohoda o vyporiadaní BSM, na vznik vlastníckeho práva sa však vyžaduje odovzdanie a prevzatie motorového vozidla; ak zmluva neustanovuje inak (v tomto prípade žiadne iné ustanovenie dohoda neobsahuje). Keďže sa jednalo o bezodplatné nadobudnutie vozidla, vlastnícke právo k motorovému vozidlu tak žalovaný na základe tejto dohody nadobudol jeho odovzdaním, prevzatím kľúčov a dokladov k motorovému vozidlu, pričom evidenčné úkony na dopravnom inšpektoráte nemajú reálny právny význam. Ak teda aj nedošlo na dopravnom inšpektoráte k vykonaniu prepisu vozidla na žalovaného ako nového majiteľa z dôvodu evidovanej exekúcie, nie je možné tvrdiť, že vlastníčkou vozidla Fiat Panda je naďalej dlžníčka, takéto tvrdenie nebolo zo strany žalovaného ničím preukázané, keďže argumentácia samotnou „blokáciou“ vozidla neobstojí a iné argumenty či dôkazy žalovaný v tomto smere neprodukoval.

31. Vychádzajúc z uvedeného, mal súd nesporne preukázané, že žalobcom napadnutý právny úkon žalovaného a žalobcovej dlžníčky, Dohoda o vyporiadaní BSM v časti, ktorou žalovaný nadobudol do vlastníctva označené motorové vozidlá, bol ukracujúcim právnym úkonom, keďže dlžníčke nebola poskytnutá žiadna primeraná finančná protihodnota. Zároveň sa odvolací súd stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že na takéto konanie dlžníčky neboli žiadne relevantné dôvody, okrem jej úmyslu ukrátiť veriteľa, keďže dôvody uvádzané dlžníčkou ako svedkyňou (že by nebolo voči manželovi vzhľadom na starostlivosť o deti férové niečo chcieť, ako aj jej znalosť o zlom technickom stave vozidiel), za také považovať nemožno. I v prípade, že dlžník plní uzavretím zmluvy s treťou osobou svoj morálny alebo právny záväzok, môže uzavretím zmluvy sledovať úmysel ukrátiť svojho veriteľa.

32. V konaní bolo tiež preukázané, že Zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 25.07.2018 dlžníčka previedla na žalovaného obchodný podiel spoločnosti EconProfit s.r.o. vo výške 100% za cenu 1,- eur, ktorý právny úkon treba rovnako považovať za ukracujúci veriteľa, keďže za prevod na žalovaného cena z hľadiska adekvátnosti nebola primeraná. Dlžníčke (ako vyplýva z vyjadrenia exekútora) bolo zaslané upovedomenie o začatí exekúcie ešte v novembri 2016, napriek tomu táto uskutočnila predaj obchodného podielu v spoločnosti EconProfit bez vedomia a súhlasu súdneho exekútora. V konaní bolo preukázané, že dlžníčka je úplne nemajetná, poberá čiastočný invalidný dôchodok, avšak exekúcia dlžníčky v prospech žalobcu vykonaná zrážkami z dôchodku tiež byť nemôže, pretože podľa oznámenia Sociálnej poisťovne suma dôchodku povinnej nie je vyššia ako suma, ktorú nie je možné z mesačnej sumy dôchodku zraziť. Zbavením sa 100% obchodného podielu v obchodnej spoločnosti sa pripravila o zvyšok majetku, ktorým mohol byť žalobca uspokojený.

33. Napriek predloženého dokumentu – zmluvy o pôžičke zo dňa 15.10.2017, uzavretej medzi ním ako treťou osobou ani odvolací súd nepovažoval za preukázané tvrdenie žalovaného, že obchodnej spoločnosti EconProfit, s.r.o. skutočne požičal finančné prostriedky vo výške 30.000 eur a z dôvodu ich nevrátenia došlo k realizácii dohodnutej sankcie, ktorou práve bol prevod obchodného podielu k predmetnej spoločnosti do jeho vlastníctva. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne prihliadol na absolútnu neplatnosť uvedeného dojednania a to z dôvodu, že spoločnosť nevlastnila svoj obchodný podiel. Neobstojí preto uvedený argument ako zdôvodnenie uskutočneného prevodu obchodného podielu z dlžníčky na žalovaného za 1 euro. Treba tiež pripomenúť, že pokiaľ žalovaný tvrdil, že spol. EconProfit, s.r.o. požičal finančné prostriedky, vyplýva pre neho bremeno dôkazné, a to pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá a požičané finančné prostriedky dlžníkovi odovzdal. V danom prípade žalovaný síce predložil zmluvu o pôžičke (obsahujúcu podstatné náležitosti obsahu takejto dohody, t.j. okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky, ako aj povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu), táto však na preukázanie existencie tvrdenej pôžičky nestačí. Keďže zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.6.2010, sp. zn. 3 Cdo 325/2009). Žalovaný však neunesol dôkazné bremeno o poskytnutí finančných prostriedkov obchodnej spoločnosti, keď nepredložil žiadny dôkaz o bezhotovostnom prevode alebo akejkoľvek inej transakcii takýchto finančných prostriedkov spoločnosti EconProfit, s.r.o. (keď navyše aj v prípade preukázaného prevodu bolo potom potrebné preukázať i tú skutočnosť, že išlo skutočne o prostriedky patriace výlučne žalovanému, čo sa mu rovnako nepodarilo) a uvedená skutočnosť ani z predložených účtovných dokladov bez akýchkoľvek pochybností nevyplýva. Žalovaný aj v prípade tohto právneho úkonu namietal, že by došlo k zmenšeniu majetku dlžníčky na úkor veriteľa, ale ani odvolací súd mu nedal za pravdu. Tak ako správne uviedol už prvoinštančný súd, zo skutočnosti, že v účtovnom roku 2018 sa spoločnosť nachádzala v strate nemožno vyvodiť, že žalobca by sa z tohto obchodného podielu nemohol uspokojiť, keďže ide iba o jeden účtovný rok, spoločnosť je podľa účtovnej závierky aktívna a jej obežný majetok je vo výške 45 478,- eur, navyše, prostriedky z trestnej činnosti dlžníčky boli použité v prospech podnikania uvedenej spoločnosti. Odvolací súd dopĺňa, že cenu obchodnej spoločnosti neurčujú výlučne vyššie uvedené hodnoty, ktoré sú výsledkom podnikania iba za konkrétny obmedzený časový úsek, ale aj hodnota obchodného potenciálu spoločnosti. V prípade jej predaja by bolo zohľadňované teda tiež to, že ide o zabehnutú a aktívnu spoločnosť, ktorá má za sebou určitú podnikateľskú históriu, čo sa obvykle premieta do ceny predávanej spoločnosti. Žalovaný v konaní uviedol, že predmetom činnosti boli stavebné činnosti (obrat cca 9. tis.) a účtovníctvo, spoločnosť má teda nepochybne určitú klientsku základňu, ktorá prípadnú predajnú cenu spoločnosti zvyšuje.

34. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj ostatnú argumentáciu žalovaného. Tento nesúhlasil so záverom súdu, že by mal mať vedomosť o tom, že dlžníčka mala v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, rovnako ako s jeho záverom, že dlžníčka mala úmysel ukrátiť svojho veriteľa. Pokiaľ ide o úmysel dlžníčky, tento je z vykonaného dokazovania celkom zrejmý. Skutočnosť, že rozsudok, na základe ktorého jej bola uložená úhrada finančnej pohľadávky žalobcu, neobdržala v čase, kedy tento nadobudol vykonateľnosť (ako v odvolaní namietal žalovaný), nemôže mať žiadny vplyv na posúdenie existencie jej úmyslu ukrátiť svojho veriteľa. Dlžníčka totiž v čase uzavretia právnych úkonov bez akýchkoľvek pochybností vedela, že je uznaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 1T/28/2016-515 zo 14.04.2016, právoplatným dňa 14.04.2016, vinnou za spreneveru (za to, že v čase od 11.10.2011 do 10.07.2013 ako zamestnanec právneho predchodcu žalobcu viacerými transakciami neoprávnene previedla na účet spoločnosti EconProfit, s.r.o. celkovú sumu 45 900,- eur). Rovnako dlžníčka v čase uzavretia právnych úkonov mala vedomosť o pohľadávke veriteľa voči nej, keďže už vyššie označený rozsudok jej uložil povinnosť nahradiť mu škodu vo výške 118 888,- eur, a hoci napokon o výške právoplatne rozhodol až odvolací súd, tento rozhodoval iba o odvolaní poškodenej spoločnosti v časti náhrady škody, ktorá nesúhlasila s tým, že súd jej nepriznal spolu s istinou aj riadne a včas uplatnené príslušenstvo pohľadávky (pričom odvolateľovi bolo vyhovené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/58/2016-z 21.07.2016 a súd dlžníčke uložil povinnosť nahradiť poškodenej škodu vo výške 118 588,- eur aj s príslušenstvom). Odvolanie poškodeného proti rozsudku okresného súdu tak nemalo na vedomosť dlžníčky o veriteľovej vymáhateľnej pohľadávke žiadny vplyv. Argumentácia žalovaného týkajúca sa nesprávne vyznačenej vykonateľnosti označeného rozsudku je celkom irelevantná, pretože tak, ako správne dôvodil žalobca, súd v predmetnom spore nie je oprávnený preskúmať doložky právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí iných súdov, pričom navyše ako vyplýva zo stanoviska

OS Bratislava II, námietky dlžníčky boli v tejto súvislosti vyhodnotené ako neopodstatnené a preto je existujúci skutkový a právny stav týkajúci sa trestného rozsudku záväzný a nemenný. Predmetný rozsudok nadobudol vykonateľnosť 21.07.2016, pričom právne úkony boli uzavreté dňa 28.11.2016, resp. 25.07.2018.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené a vzhľadom na to, že sa žalovanému ani dlžníčke ako jeho bývalej manželke nepodarilo vysvetliť, prečo sa dlžníčka vzdala celého svojho majetku bez akejkoľvek primeranej protihodnoty, čím si vedome privodila stav, kedy zostala bez príjmu, bez majetku a bez strechy nad hlavou, treba považovať za nepochybne preukázaný úmysel dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa.

36. V otázke posúdenia vzťahu dlžníčky a žalovaného odvolací súd odkazuje v celom rozsahu na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje a nepovažuje za potrebné opakovať tam uvádzanú argumentáciu (body 55 a nasl. rozsudku). Z dôvodov, konkretizovaných súdom prvej inštancie považuje za správny jeho záver o tom, že dlžníčku a žalovaného treba považovať za osoby blízke podľa § 116 veta za bodkočiarkou OZ a vedomosť žalovaného o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa nebolo potrebné samostatne preukazovať. Napriek uvedenému z dokazovania bezpečne vyplynulo, že vedomosť žalovaného o tomto úmysle existovala a to z dôvodov, ktoré prvoinštančný súd tiež podrobne rozobral a žalovaný ani v podanom odvolaní neuviedol žiadne argumenty, spôsobilé tieto závery spochybníť.

37. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci, ktoré je dôvodom odvolania, môže spočívať v tom, že súd vec posúdil podľa nesprávneho právneho predpisu alebo, že správne použitý právny predpis nesprávne vyložil, prípadne ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. V prejednávanej veci však odvolací súd preskúmaním obsahu napadnutého rozhodnutia a odvolacej argumentácie žalovaného nezistil vytýkané pochybenie súdu prvej inštancie, pretože súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Rovnako pokiaľ žalobca namietal, že nebola riadne preukázaná skutková podstata odporovateľnosti právnych úkonov, s týmto odvolací súd nesúhlasí a stotožňuje sa so záverom okresného súdu, ktorý správne žalobe vyhovel z dôvodu, že žalobca preukázal splnenie podmienok na vyslovenie odporovateľnosti právnych úkonov a preto odvolací súd považuje odvolanie žalovaného v celom rozsahu za nedôvodné.

38. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok v jeho vyhovujúcich výrokoch v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

39. V ďalšej časti sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalobcu v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania. Preskúmaním obsahu spisu a odvolacích námietok vyhodnotil odvolanie žalobcu ako dôvodné, keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ o trochách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu.

40. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (1). Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (2).

41. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

42. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 CSP), doplnenou zásadou zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). V prejednávanej veci išlo o prípad, kedy žalobe bolo v dvoch výrokoch vyhovené (čo predstavuje úspech žalobcu v spore) a čiastočne – čo do jedného žalovaného výroku, bolo konanie zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby to bez zavinenia žalovaného. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP so zavinením na zastavení konania pracuje výlučne z procesného hľadiska a zásadne toto zavinenie pričíta iniciátorovi konania, teda žalobcovi. Zavinenie na zastavení konania pre späťvzatie žaloby síce nemusí byť vždy pričítané žalobcovi, podmienkou je však jednak možnosť aspoň predbežného záveru o dôvodnosti žaloby a jednak také správanie osoby, voči ktorej požiadavka uplatnená žalobou smeruje, ktoré viedlo žalobcu k späťvzatiu žaloby. V danom prípade ani jedna z týchto podmienok splnená nebola a preto treba

uzavrieť, že žalovaný späťvzatie žaloby v tejto časti nezavinil. Keďže tu zároveň neboli žiadne výnimočné okolnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na aplikáciu § 257 CSP, preto o trovách prvoinštančného konania malo byť rozhodnuté za aplikácie ust. § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP vychádzajúc z pomeru úspechu strán v spore a zavinenia na vzniku trov. Výsledkom konania je stav, kedy z troch žalobou uplatnených nárokov súd žalobcovi priznal dva a čo do tretieho nároku bolo konanie čiastočne zastavené, v ktorej časti treba považovať za úspešného žalovaného, pretože to nebol on, kto procesne svojím správaním čiastočné zastavenie konania zaviniť. Vychádzajúc z uvedeného patrí potom žalobcovi pomerná náhrada trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu v spore, ktorý je 33%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd preto v tejto časti napadnutý rozsudok za použitia § 388 zmenil tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

44. Keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu vzniklo mu podľa § 396 ods. 1 a § 262 v spojení s § 255 ods. 1 CSP právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu preto odvolací súd priznal v celom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

45. Záverom odvolací súd pripomína, že i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

46. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).